

ΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1938 ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ

Φίλοι ἑταῖροι,

Βαρὺν καὶ ἐφέτος ἐπέπρωτο νὰ πληρώσωμεν τὸν φόρον εἰς τὸν Χάρονα· ὁκτὸ πολὺτιμα ἡμῶν μέλη ἀπῆλθον εἰς τὴν αἰωνιότητα μέγα πένθος ἡμῖν καταλιπόντα. Ἐν πρώτοις ἐξεμέτρησε τὸν βίον ὁ ἐκ τῶν πρώτων μελῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν διατελέσας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἱεράρχης οὐ μόνον τὸν κατὰ Χριστὸν βίον ζήσας καὶ μετ' ἐξαιρετικῆς ἱκανότητος διεξαγαγὼν τὴν διοίκησιν τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῷ ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ σπουδαίως ὡς διδάσκαλος καὶ συγγραφεὺς συντελέσας εἰς προαγωγὴν τῆς παρ' ἡμῖν θεολογικῆς ἐπιστήμης. Θὰ μᾶς ἐπέλειπεν ὁ χρόνος, ἂν ἠθέλομεν ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὰς τετρακοσίας πεντήκοντα μελέτας αὐτοῦ· ἀρκούμεθα μόνον νὰ ἐξάρωμεν τὰς συνθετικὰς αὐτοῦ ἐργασίας περὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἑλλάδος, ἃς θὰ συνεπλήρου ἢ ἀνέκδοτος, δυστυχῶς, μείνασα ἱστορία τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας, μεθ' ἃς ἔρχονται τὰ ἔργα αὐτοῦ περὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της μέχρι τοῦ 1928 καὶ τῆς ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐπὶ Τουρκοκρατίας (1571-1878) ὡς καὶ αἱ μονογραφίαι του αἰ σχετικαὶ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς λ.χ. τὸ ζήτημα τοῦ ἁγίου Ὄρους, αἱ ἐπαρχίαι τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τοὺς μέσους χρόνους, ἡ φιλανθρωπικὴ δράσις τῆς ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους κτλ.

Μὴ ἀρκούμενος δ' ὁ αἰδιμος ἱεράρχης εἰς μελέτας ἀναφερομένας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας, ἐδημοσίευσε καὶ ποικίλου ἄλλου περιεχομένου θεολογικὰ συγγράμματα, οἷα εἶναι αἱ συμβολαὶ του εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν Ἑλλάδι, αἱ μονογραφίαι του περὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καὶ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρως, αἱ μελέται αὐτοῦ «τὸ σύνταγμα καὶ οἱ ἱεροὶ κανόνες» «περὶ ἱερωσύνης» «τὸ πρωτεῖον τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης» «ἡ Γ' οἰκουμενικὴ σύνοδος καὶ τὸ πρωτεῖον τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης» «Φύσις καὶ χαρακτὴρ τῆς Οὐνίας» «Οἱ Οὐνίται ἐν Ἑλλάδι» «Ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος» καὶ πλεῖστα ἄλλα.

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ὅστις καὶ μετὰ θάνατον διὰ τῶν πολλῶν καταλοίπων του θὰ ἐξακολουθῇ νὰ προάγῃ

τὴν παρ' ἡμῖν θεολογικὴν ἔρευναν, ἣν θανυμαστῶς ὑπεβोधήθησε καὶ διὰ τῆς ἰδρύσεως τῶν θεολογικῶν περιοδικῶν Νέας Σιών καὶ Θεολογίας, διὰ τοῦ θανάτου, λέγομεν, τοῦ μακαριωτάτου Χρυσοστόμου δημιουργεῖται κενὸν μέγα καὶ ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν στερεῖται ἑνὸς τῶν μᾶλλον ἐγκρίτων ἱεραρχῶν τῆς τῶν ἐπιστημονικῶς καὶ ἔθνικῶς δρασάντων.

Μετὰ τὸν Μακαριωτάτον Χρυσόστομον Παπαδόπουλον ἔσχομεν τὸ ἀτύχημα νὰ χάσωμεν τὸν ἐπίτιμον ἡμῶν ἑταῖρον καὶ καθηγητὴν τῆς Μέσης καὶ Νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βουκουρεστίου Δημοσθένη Ρούσσον, ἄνδρα, ὅστις ἐπὶ τεσσαράκοντα συναπτά ἔτη ὑψηλὰ ἐτήρησε τὸ ἐπιστημονικὸν Ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς τὰς Παραδουναβίους χώρας, ἃς ὡς δευτέραν πατρίδα του ἠγάπησεν. Ἐπιθυμῶν ὁ ἀοίδιμος νὰ δια φωτίσῃ τὴν Ρουμανικὴν ἱστορίαν καὶ νὰ ἐξάσῃ τὴν Ἑλληνικὴν συμβολὴν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν Παραδουναβίων χωρῶν, περὶ ἧς ἄλλοι ἄλλως ἔκρινον, οὐ μόνον κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσεν διαφόρους σχετικὰς μελέτας του, κυρίως Ρουμανιστί, ὡς εἶναι αἱ Βυζαντινορουμανικαὶ μελέται του, ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν Ρουμανίᾳ, μίᾳ ἐπιστολῇ τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως, τὸ χρονικὸν τῆς Μολδαυίας, Μητροφάνης Γρηγοῤῥᾶς καὶ τὸ χρονικὸν τῆς Βλαχίας, ἀλλὰ καὶ πολύτιμον ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη συνέλεγεν ὕλικόν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐσκόπευε νὰ γράψῃ μέγα ἔργον περὶ τῆς ἱστορίας καὶ ἐπιδράσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν Ρουμανίαν ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τοῦ 1821, σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἔβλεπεν ὡς τάχιστα τὸ φῶς.

Ὁ ἀοίδιμος ἀνὴρ, ὅστις, πλὴν ἄλλων, ἐδημοσίευσεν καὶ ἔργα ὑπὸ τοὺς τίτλους «μελέται καὶ κριτικαί» «ἡ κριτικὴ τῶν κειμένων καὶ ἡ τεχντροπία τῶν ἐκδόσεων» «εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Γαζαίων» κτλ. ἀνῆκεν εἰς τὴν χορείαν τῶν λογίων ἐκείνων, οἵτινες πάντα περὶ αὐτοῦς ἀποφεύγοντες θόρυβον ὡς μόνην εὐχαρίστησιν ἔχουσι τὴν ἔρευναν, καὶ τῶν διδασκάλων ἐκείνων, ὧν εἰς τῶν σκοπῶν τοῦ βίου εἶναι νὰ παραγάγῃσι μαθητὰς μετὰ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὴν ἔρευναν ἀποβλέποντας, φιλοδοξία εὐγενῆς, ἣν μετ' ἐξαιρέτου ἐπιτυχίας ἐπραγματοποίησε, πλειάδα ὄλην ἐκλεκτῶν ἐπιστημόνων καὶ ἀφωσιωμένων μαθητῶν χαρίσας εἰς τὴν Ρουμανίαν.

Μὲ τὸν θάνατον τοῦ διακεκριμένου πανεπιστημιακοῦ διδασκάλου καὶ ἔθνικοῦ ἀνδρὸς Δημοσθένους Ρούσσου κλείει ἡ σειρὰ τῶν μεγάλων Ἑλλήνων διδασκάλων, οἵτινες ἐδίδαξαν ἐν Ρουμανίᾳ καί, ἵνα μεταχειρισθῶμεν τοὺς λόγους μαθητοῦ καὶ φίλου του, τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βουκουρεστίου καθηγητοῦ Ἀλεξάνδρου Νοσέττη, ὁ Ρούσσος «ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος μέγας διδάσκαλος, ὃν ἡ Ἑλλὰς ἔστειλεν εἰς τὴν Ρουμανίαν».

Μετὰ τὸν ἡμέτερον Ρούσσον καὶ ἕτερος ἐπίτιμος ἡμῶν ἑταῖρος, ὁ

καθηγητῆς τῆς Νομικῆς τοῦ ἐν Παρισίοις Πανεπιστημίου Παῦλος Colinet ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν. Ὁ ἐξαιρέτος ἐπιστήμων καὶ συμπαθὴς ἄνθρωπος, ὃν καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐγγώρισαν οἱ ἑταῖροι ἡμῶν, χάριν τῶν ὁποίων καὶ ἰδίαν διάλεξιν ἔκαμεν ἐν τῷ Παρνασσῷ μὲ θέμα τὴν ζωὴν τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βηρυτοῦ, ἦτο οὐ μόνον βαθύς γνώστης τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ δοκιμώτατος ἐρευνητῆς τοῦ Βυζαντινοῦ. Αἱ μελέται αὐτοῦ *Les P. Oxyg. 1076-1882 et la Procédure par Libelle avant Justinien*, *The general Problems raised by the Codification of Justinian* καὶ πρὸ πάντων ὁ πρῶτος τόμος τῶν μελετῶν του περὶ τοῦ Ἰουστινιανείου δικαίου ὁ ἐπιγραφόμενος *Le caractère oriental de l'oeuvre législative de Justinien et les destinées des institutions classiques en occident* ὡς καὶ ἡ *Histoire de l'école de droit de Beyrouth* ἀποτελοῦσι φωτεινὰς συμβολὰς εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου. Ἡ ἑταιρεία ἡμῶν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ χάνει τὸν διακεκριμένον ἑταῖρον καὶ συνεργάτην, ἡ δ' Ἑλλάς τὸν ἐνθερμον θαυμαστήν καὶ φίλον της.

Βαρυαλεῖς προεπέψαμεν εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν τὸν Νέστορα τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν, τὸν ἐπὶ εἴκοσι συνεχῆ ἔτη ἀντιπρόεδρον αὐτῆς Ἰωάννην Δαμβέργην. Ὁ ἀοιδίμος ἀνὴρ δὲν ἀνῆκε βεβαίως εἰς τὴν χορείαν τῶν εἰδικῶν Βυζαντινολόγων, ἐκ παραδόσεως ὅμως καὶ μελέτης ἔτρεφεν ἀπειρον ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τοῦ Βυζαντινοῦ κόσμου, τὴν ἔρευναν τοῦ ὁποίου διηκόλυνεν ὅσον ἠδύνατο. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας καὶ ὅτι ὡς ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν ἐντονοὶ ἐνήργησε νὰ σταλῶσι διαμαρτυρίαι πρὸς τὰς ξένας Κυβερνήσεις διὰ τὴν κατὰ τὸ 1912-1913 ἀρπαγὴν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῶν Βυζαντινῶν κειμηλίων τῆς Μακεδονίας. Οὐδὲ πρέπει νὰ μείνη ἀμνημόνευτον ὅτι τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ βίου του, ἡ ὑπὲρ τῶν Ἀκριτῶν μέριμνα, πάλιν τὸ Βυζάντιον ὑπενθυμίζει. Ὁ ἐκλεκτὸς λογοτέχνης καὶ ἐνθουσιώδης πατριώτης, ὅστις διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατρῶν τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς δυσχειμέρους καιροὺς εἰς τόνωσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, οὐδεμίαν παρέλιπεν εὐκαιρίαν—καὶ τοιαῦται τοῦ ἐδίδοντο πολλαὶ—νὰ τονίζη τὴν ἀξίαν καὶ σημασίαν τοῦ Βυζαντινοῦ κόσμου καὶ πρακτικὰς νὰ ὑποβάλλη γνώμας ὑπὲρ διαδόσεως τῆς πρὸς τὸ Βυζάντιον ἀγάπης.

Λειτουργὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως πολύτιμος ὑπηρετήσας οὐ μόνον τὴν ἐλευθέραν, ἀλλὰ καὶ τὴν δούλην πατρίδα ὡς καθηγητῆς καὶ γυμνασιάρχης καὶ ἐπιθεωρητῆς, ὁ Δημήτριος Σάρρος, ἀπεχωρισθὴ τῆς συγγενείας ἡμῶν. Ὁ Σάρρος, παρὰ τὸ βαρὺ καὶ κοπιῶδες ἔργον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβει, ἔμφυτον ἔχων τὸν πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἔρωτα, ἐπεδίδετο εὐδοκίμως καὶ εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας οὐ μόνον μεταφράζων Ἑλληνας συγ-

γραφεῖς, καὶ δὴ τοὺς τραγικούς, ἀλλὰ καὶ περὶ ἱστορικά καὶ γλωσσικά θέματα εὐδοκίμως ἀσχολούμενος, ὡς μαρτυροῦσι τὰ δημοσιεύματα αὐτοῦ ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οὗτινος ὑπῆρξε δρῶν μέλος, ἐν τοῖς Ἑπειρωτικοῖς Χρονικοῖς, τῇ Λαογραφίᾳ καὶ τῇ ἡμετέρᾳ Ἑπετηρίδι. Αἱ ἐργασίαι τοῦ Σάρρου περὶ τοῦ Ἑπειρωτικοῦ γλωσσarioῦ τοῦ Ἀραβαντινοῦ, περὶ τῶν ἐν Ἑπειρωτικοῖς ῥήσμασι λέξεων ἀσέλλινον-προσέλλινον, σέλλινον-ξεσέλλινον, ὁ ἐν τῷ 32ῳ τόμῳ τοῦ περιοδικοῦ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλολογικοῦ Συλλόγου δημοσιευθεῖς παλαιογραφικός του ἔρανος, ὁ κατάλογος τῶν χειρογράφων τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τὰ ἐρανίσματα ἐκ Θεσσαλίας, τὰ περὶ τῶν ἐν Ἠπειρῷ, Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ, συνθηματικῶν γλωσσῶν, αἱ μελέται αὐτοῦ περὶ τοῦ στηλιτευτικοῦ λόγου Μαξιμου τοῦ Πελοποννησίου κατὰ Διονυσίου τοῦ Σκυλλοσόφου, ἔπειτα περὶ τοῦ Ἀθανασίου Ψαλίδα καὶ τῆς γεωγραφίας αὐτοῦ, καὶ περὶ τῶν Ζαγοριακῶν θεσμῶν ὡς καὶ ἡ δημοσίευσίς γραμμμάτων ἀναφερομένων εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Σουλίου καὶ τῆς Πάργας, εἶναι δείγματα εὐσυνειδήτου ἐπιστημονικῆς ἐργασίας καὶ ἀποτελοῦσι συμβολὰς ἀξιολόγους.

Μετὰ τὸν Σάρρον, ἕτερος λειτουργὸς τῆς Ἐκπαιδεύσεως, ὁ Γεώργιος Στεφανάκης ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ αἰοίδιμος, ἀφ' οὗ ἠγωνίσθη τὸν καλὸν ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως τῆς ἠρωτόκου πατριδος του Κρήτης ἀγῶνα, μετέδωκε τὰ ἐπιστημονικά του φῶτα ἐν τε Κρήτῃ καὶ Κύπρῳ, ἰδίᾳ ὅμως ἔδρασεν ὡς ἐπιθεωρητῆς τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἐν τε τῇ παλαιᾷ Ἑλλάδι, καὶ μάλιστα ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Βορείῳ Ἠπειρῷ, εἰς ἐποχὰς λίαν ταραχώδεις, αἵτινες ἀπῆτουν ἄνδρα καὶ ἐπιστήμονα καὶ πατριώτην. Ὅσοι εἰργάσθησαν ὑπ' αὐτὸν ὡς ἐπιθεωρητὴν, ζωηρὰν ἔχουσι ἀνάμνησιν τοῦ πατριώτου διδασκάλου, τοῦ μειλιχίου ὁδηγοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ καλοῦ Χριστιανοῦ, δι' ὃν δὲν ὑπῆρχον φίλοι καὶ ἐχθροί. Κάτοχος, ὅσον ὀλίγοι, τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνος λόγου καὶ γνώστης τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, κατὰ τὸ τέλος τοῦ βίου του ἠσχολεῖτο περὶ τὴν συγγραφὴν ἱστορικῆς μελέτης περὶ τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἀγῶνων τῆς Κρήτης καὶ τῆς Μακεδονίας, ἡ ὁποία, πολλὰ τὰ ἄξια λόγου περιέχουσα, δὲν εἶδε, δυστυχῶς, τὸ φῶς.

Καὶ ἕτερον τέκνον τῆς εὐάνδρου Κρήτης καὶ προσφιλεῖ ἑταῖρον τὸν Νικόλαον Πετάσην εἶχομεν τὸ ἀτύχημα νὰ χάσωμεν κατὰ τὸ διαρροῦσαν ἔτος. Ὁ ἀνὴρ κάτοχος, ὅπως ὅλοι οἱ παλαιότεροι ἐπιστήμονες, βαθείας μορφώσεως, ἰδιαιτέραν ἔτρεφεν ἀγάπην πρὸς τὸν Βυζαντινὸν κόσμον, τὴν ἔρρεναν τοῦ ὁποίου μετὰ πάθους παρηκολούθει, δι' ἔργου καὶ λόγου συντελῶν εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν σκοπῶν τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν.

Τὸν πένθιμον τέλος κατάλογον κλείει ἡ πρὸς Κύριον ἀποδημήσασα

καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἰδρυτῶν τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν γενομένη Ἀναστασία Κουκουλέ. Ἡ μεταστᾶσα παρηκολούθησεν ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων τῆς τὴν Ἑταιρείαν ἡμῶν καὶ ἀτυτούς καὶ ἀνιδιοτελεῖς πρὸς προαγωγὴν αὐτῆς κατέβαλε κόπους. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, πολλὰ τῆς ὀφείλει καὶ ἡ Ἐπετηρίς, τῆς ὁποίας μέχρι τοῦ θανάτου τῆς ὑπῆρξεν ὁ προσεκτικὸς καὶ ἔμπειρος διορθωτής. Ἀνατραφεῖσα ἡ αἰδιμὸς Χριστιανικῶς καὶ κεκτημένη σπανίαν Ἑλληνομάθειαν, οὐ μόνον διεκρίθη ὡς λογοτέχνης, ἀλλὰ καὶ ὡς διδασκάλισσα γενεᾶς ὄλας Ἑλληνίδων ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου ἐκθρέψασα. Οὐδ' ὑπῆρξε μικρὰ ἡ συμβολὴ αὐτῆς εἰς τὸ μέγα ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ ἱστορικοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἔνθα ἐπὶ δεκαπενταετίαν ὄλην λίαν εὐδοκίμως εἰργάσθη. Μὲ τὸν θάνατον αὐτῆς ἐξέλιπεν ἡ πολύτιμος ἀδελφή, ἡ καλὴ Χριστιανή, ἡ ἐνθουσιώδης πατριώτις, εἰς τέλος τῶν στύλων τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν.

Θαλερὰ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν πολυτίμων ἡμῶν τούτων ἐταίρων χύνοντες δάκρυα, εὐχόμεθα, ἵνα ὁ ὕψιστος κατατάξῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν σκηναῖς δικαίων. Παρ' ἡμῶν ἡ μνήμη αὐτῶν θὰ μένῃ ἄληστος.

Κενωθεῖσης διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Δαμβέργη τῆς θέσεως τοῦ ἐτέρου τῶν ἀντιπροέδρων τῆς Ἑταιρείας, τὸ Δ. αὐτῆς Συμβούλιον εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ἐξέλεξε παμψηφεί Ἀντιπρόεδρον τὸν τέως Σύμβουλον κ. Παναγιώτην Πουλίτσαν, τὴν δὲ οὕτω κενωθεῖσαν θέσιν τοῦ Συμβούλου, ἡ γενικὴ συνέλευσις τῆς 21ης Φεβρουαρίου συνεπλήρωσε διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Μιχαὴλ Βολονάκι.

Περὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ ἐπιστημονικοῦ σκοποῦ τῆς Ἑταιρείας φροντίζον τὸ Δ. Συμβούλιον οὐ μόνον ἐνήργησε νὰ γίνωσι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους τέσσαρες ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις ὑπὸ τῶν ἐταίρων κυρίων Ν. Καλογεροπούλου, Φ. Κουκουλέ, Ἄνδρ. Ξυγγοπούλλου καὶ Ἐμμ. Πεζοπούλλου, τῶν ὁποίων τὰς περιλήψεις βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ παρόντι τόμῳ (σ. 565 ἔξ.) ἀλλὰ καὶ προέβη εἰς τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ΙΔ' τόμου τῆς Ἐπετηρίδος, σεβαστοῦ εἰς ὄγκον καὶ περιέχοντος ποικίλας μελέτας ἐξ ἴσου σημαντικὰς μὲ τὰς τῶν προηγουμένων τόμων.

Μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς ἡ Ἑταιρεία ἡμῶν προσκληθεῖσα μετέσχε τοῦ ἑορτασμοῦ ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τῆς ἐν Ἀθήναις γεραρᾶς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς κυρίων Κ. Λυοβουνιάτου, Ἐμμ. Πεζοπούλλου καὶ Φ. Κουκουλέ, τοῦ τελευταίου εὐχηθέντος τὰ δέοντα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πανηγυρικῆς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ συγκεντρώσεως.

Ἡ Ἑταιρεία ἡμῶν ἐπ' ἴσης ἐκλήθη, ἵνα μετὰ σφην τοῦ ἐν Ρώμῃ κατὰ Ὀκτώβριον μέλλοντος νὰ συγκροτηθῇ διεθνοῦς συνεδρίον τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας, ὅπερ, διὰ τὰ τότε πολιτικὰ γεγονότα ἀνεβληθὲν ἐγένετο βραδύτερον, πρόσκλησιν δ' ὁμοίως ἔλαβεν εἰς συμμετοχὴν κατ'

Αὐγουστον τοῦ 1939 εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ ἐν Βερολίῳ Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, δι' ὃν ἑορτασμὸν ἐν καιρῷ θὰ ὀρίσῃ τὸν ἀντιπρόσωπόν της.

Ἐκπληροῦντες εὐσεβῆς καθήκον πρὸς τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν εὐεργέτου αἰδίδιμου Βασιλείου Μυστακίδου, ἐτελέσαμεν κατὰ τὴν 20ῃν Φεβρουαρίου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας φιλολογικὸν αὐτοῦ μνημόσυνον, καθ' ὃ τὴν δρασίν του ὡς ἐπιστήμονος καὶ διδασκάλου ἐξῆραν διὰ συγκινητικῶν λόγων οἱ ἐκ τῶν ἐταίρων κύριοι Σοφοκλῆς Χουδαβερόβγλου-Θεόδοτος καὶ Νικηφόρος Ἐλεόπουλλος.

Καὶ ἐπειδὴ περὶ Μυστακίδου ὁ λόγος, λέγομεν ὅτι τῆς δωρηθείσης ἡμῖν βιβλιοθήκης του ἐγένετο ἤδη ὁ κινητὸς κατὰ κλάδους κατάλογος, ἤρχισε δὲ καὶ ἡ συγκρότησις τοῦ κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν ἀκινήτου, ὅστις μετὰ τοῦ πρώτου μεγάλως προώριται νὰ ὑποβηθῆσιν τοὺς ἐρευνητάς, οἵτινες ἤρχισαν χρησιμοποιοῦντες τὰ πολύτιμα βιβλία.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος σκόπιμον ἐκρίθη, ἵνα τὸ περὶ ἀρχαιουσιῶν ὄρον ἄρθρον τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν διατυπωθῆ σαφέστερον. Συγκληθείσης λοιπὸν ἐκτάκτου γενικῆς συνελεύσεως τὴν 14ῃν Μαΐου, ἐφηρίσθη ἡ σχετικὴ τροποποίησις, ἐπεκυρώθη δ' ἅμα καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς 21ης Φεβρουαρίου 1937 γενομένη ἐκλογὴ τῶν μελῶν τοῦ προεδρείου.

Ἡ ἡμετέρα βιβλιοθήκη ἐπλουτίσθη κατὰ τὸ 1938 διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν πρὸς βιβλιοκρίσιαν σταλέντων βιβλίων ὡς καὶ τινων ὑπὸ τῶν ἐταίρων δωρηθέντων, πρὸς δὲ καὶ διὰ τῶν ἐπ' ἀνταλλαγῇ ἀποστελλομένων περιοδικῶν, τῶν ἔργων τοῦ μακαρίτου Χριστοῦ Ἀνδρούτσου τῶν ἀποσταλέντων ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ κληροδοτήματός του ἐπιτροπῆς ὡς καὶ τμήματος τῶν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἀποσταλειῶν φιλολογικῶν ἐκδόσεών της.

Νέα μέλη κατὰ τὸ 1938 ἐνεγράφησαν εἴκοσι καὶ δύο.

Λεῖγμα τῆς ἐκτιμήσεως, ἧς ἐν τῇ ξένῃ ἀπολαύει ἡ ἡμετέρα Ἑπετηρὶς ἔστω ὅτι ἐξήτησαν τὴν μετ' αὐτῆς ἀνταλλαγὴν τῶν δημοσιευμάτων τῶν τό τε ἐν Ρώμῃ Γερμανικὸν Ἰνστιτούτον ὡς καὶ ἡ Ρουμανικὴ Ἀκαδημία, εἰς ἃς ἐννοεῖται, προτάσεις καταφατικῆ ἐστάλη ἀπάντησις.

Τόμοι τῆς Ἑπετηρίδος ἡμῶν, πρὸς συμπλήρωσιν κενῶν τῆς σειρᾶς, ἀπεστάλησαν πρὸς τε τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς καὶ πρὸς τὴν τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑταιρεία ἡμῶν ἀποβλέπουσα εἰς τὸ ὅτι ἐπ' ἐσχάτων μεγάλη περὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐρευναν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς παρατηρεῖται κίνησις καὶ φρονοῦσα ὅτι ταύτης κυρίως καὶ Ἕλληνες πρέπει νὰ μετέσχωσι, προφρόνως συνέστησεν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Κασσιματείου κληροδοτήματος Ἐπιτροπὴν τὸν μουσικολογιώτατον κ. Α. Λεβαντῆν, ἵνα σπουδάσῃ οὗτος

ἐν τῇ Δύσει τὴν μουσικὴν παλαιογραφίαν, χαίρει δ' ὅτι ἡ σύστασις τῆς αὐτῆ εὐμενῶς ἐγένετο ἀποδεκτὴ.

Εὐσεβοῦντες πρὸς τὴν μνήμην τοῦ τελευταίου ἡμῶν Βυζαντινοῦ Βασιλέως καὶ τῶν γενναίων προμάχων τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων τῶν πεσόντων κατὰ τὴν ἄλωσιν, ἐτελέσαμεν καὶ ἐφέτος κατανυκτικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ αὐτῶν ἐν τῷ Βυζαντινῷ ναῷ τῆς ἐν Αἰγίνῃ ὁμορφῆς Ἐκκλησιᾶς.

Τὸ ἐκλαϊκευτικὸν πρόγραμμα τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν ἐφαρμόζον τὸ Δ. αὐτῆς Συμβούλιον, ἐνήργησεν, ἵνα γίνωσι κατὰ τὸ διερχοῦσαν ἔτος δέκα διαλέξεις ἐν τῇ προθύμῳ, ὡς πάντοτε, παραχωρηθείσῃ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ἣν καὶ πάλιν καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἣν πρὸς τὸ ἔργον ἡμῶν ἐπιδεικνύει εὐμένειαν.

Κατὰ τὰς γενομένας διαλέξεις ὁμίλησαν :

- 1) ὁ κ. *Νικηφόρος Μοσχόπουλος* περὶ Βυζαντινῶν πριγκιπισσῶν ἀνελθουσῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου τῆς Γερμανίας.
- 2) ὁ κ. *Νικόλαος Κωνσταντόπουλλος* περὶ τοῦ πῶς ἐμφανίζεται σήμερον παρ' ἡμῶν τὸ ζήτημα τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ἱστορικῶς καὶ τεχνικῶς καὶ ποῖος ὁ καλύτερος τρόπος τῆς ἀντιμετωπίσεως αὐτοῦ.
- 3) ὁ κ. *Γεώργιος Ζαρίφης* περὶ τῆς ἐν Χάλκῃ τῆς Προποντίδος ἱερᾶς μονῆς τῆς Παναγίας.
- 4) ὁ κ. *Ἀχιλλεὺς Κύρου* περὶ Βησσαρίωνος καὶ τοῦ προβλήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ προσανατολισμοῦ.
- 5) ὁ κ. *Ἰωάννης Γιαννοῦτσος* περὶ τοῦ καθολικοῦ τῆς ἐν Λεβαδείᾳ ἱερᾶς μονῆς τοῦ ὁσίου Λουκᾶ ἀπὸ ἱστορικῆς, ἀρχιτεκτονικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἐπόψεως.
- 6) ἡ κυρία *Εὐφροσύνη Λόντου-Δημητρακοπούλλου* περὶ Βυζαντίου-Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς φιλοσόφου Ὑπατίας.
- 7) ἡ κυρία *Ἀθηνᾶ Ταρσοῦλη* περὶ τῆς Καταπολιανῆς τῆς Πάρου.
- 7) ὁ κ. *Μιχαὴλ Βολονάκис* περὶ τῆς αὐγῆς καὶ τῆς δύσεως τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας.
- 9) ἡ κυρία *Νίκη Πέριδικα* περὶ τῆς μεσαιωνικῆς Σκύρου.
- καὶ 10) ὁ κ. *Κωνσταντῖνος Σπανοῦδης* διὰ τοὺς Βυζαντινοὺς θριάμβους καὶ τὰ Βυζαντινὰ κλέη.

Ἐκδρομαὶ κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐγένοντο πέντε· μία εἰς Αἴγιναν ἔνθα περὶ μὲν τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας τῆς Αἰγίνης καὶ τῆς ὁμορφῆς Ἐκκλησιᾶς ὁμίλησεν ὁ κ. Ἀνδρέας Ξυγγόπουλλος, περὶ δὲ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας τῆς νήσου καὶ τοῦ ναυτικοῦ αὐτῆς ὁ ναύαρχος κ. Ἰωάννης Θεοφανίδης καὶ περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφαίας ὁ καθηγητῆς κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλλος.

Δευτέρᾳ ἐκδρομῇ ἐγένετο εἰς Μετέωρα, Βόλον καὶ τὰ χωρία τοῦ

Πηλίου ἐρμηνεύοντος τοῦ Συμβούλου καὶ Ἐφόρου Βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ἀνδρέου Ξυγγοπούλλου, τρίτη εἰς τὴν μονὴν Πεντέλης, περὶ ἧς ὁμίλησεν ὁ κ. Φαίδων Κουκουλές, τετάρτη εἰς Χαλκίδα περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν μεσαιωνικῶν μνημείων τῆς ὁποίας διέλαβεν ὁ Σύμβουλος καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἀναστάσιος Ὁρλάνδος καὶ πέμπτη εἰς Μέγαρα καὶ τὴν πέραν τῶν Μεγάρων μονὴν Σωτηράκι, ἐρμηνεύοντος τοῦ κ. Ὁρλάνδου.

Καὶ ἐπειδὴ περὶ ἐκδρομῶν ὁ λόγος, καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν καὶ ἐντεῦθεν θερμοῶς νὰ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τὸν ρέκτην ἅγιον Τρίκκης καὶ Σταγῶν κύριον Πολύκαρπον, διότι καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐταίρων ἡμῶν εἰς τὰς μονὰς τῶν Μετεώρων διηκούλυε καὶ πολλὰς περιποιήσεις εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς ἡμῶν ἐπεδαψίλευσε.

Φρονοῦν, πολὺ ὀρθῶς, τὸ Δ. Συμβούλιον ὅτι βάσις τῆς προόδου τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν εἶναι ἡ οἰκονομικὴ αὐτῆς ἐνίσχυσις, πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν, ἵνα κατὰ 1938 αὐξηθῶσιν οἱ πόροι αὐτῆς. Κατόπιν λοιπὸν σχετικῶν ἐνεργειῶν, ἐπέτυχεν, ἵνα ὁ μὲν δῆμιος Ἀθηναίων ἀναγράψῃ ὑπὲρ τῆς Ἑταιρείας εἰς τὸν προϋπολογισμόν του δραχμὰς δεκακισχιλίας, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας προσφέρῃ ἐφ' ἅπαξ τὸ ποσὸν τῶν πενήκοντα χιλιάδων δραχμῶν καὶ εἴκοσι πέντε χιλιάδας ἢ Διοικήσεις τῆς Πρωτευούσης, ἧτις ὑπεσχέθη γενναιοτέραν τὴν ἐπικουρίαν κατὰ τὸ 1939.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ποσὰ πρέπει νὰ προστεθῶσι καὶ δραχμαὶ τριάκοντα χιλιάδες τοῦλάχιστον, αἵτινες ἐξοικονομοῦνται ἐκ τῆς τυπώσεως τοῦ ΙΔ' τόμου τῆς Ἐπετηρίδος οὐχὶ ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ Μάϊσνερ, τοῦ ὁποίου τὰ τυπογραφικὰ ἠῤῥῆσαν καταπληκτικῶς, ἀλλ' ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ τοῦ κ. Ἰ. Ἀλευροπούλλου, ὅστις καταβάλλει ἐπαινετὰς προσπαθείας, ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ἡμῶν.

Αἱ εἰσπράξεις ἡμῶν ἐνηργήθησαν, ὡς καὶ κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη, κανονικῶς, καὶ τὰ λογιστικὰ βιβλία ἐτηρήθησαν ἐν ἀπολύτῳ τάξει, ὡς θὰ δηλώσῃ καὶ ἡ ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ, χάρις εἰς τε τὸν ταμίαν ἡμῶν κ. Βασίλειον Λαμπίκην καὶ τὴν παντὸς ἐπαίνου ἀξίαν μέριμναν καὶ τάξιν τοῦ λογιστοῦ ἡμῶν κ. Θ. Γαλάνη.

Κατὰ ταῦτα αἱ συνολικαὶ Ταμειακαὶ εἰσπράξεις τῆς Ἑταιρείας ἀνῆλθον κατὰ τὸ 1938 εἰς Δραχμ. 247.439.—(συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐκ Δραχ. 13.150. ὑπολοίπου προηγουμένης χρήσεως τοῦ ἔτους 1937.— Αἱ δὲ πληρωμαὶ συνεποσώθησαν εἰς Δραχ. 226.609. Ἀφέθη οὕτως ὑπόλοιπον Ταμείου εἰς νέον ἔτος Δραχ. 20.830.

Τὸ σύνολον ρευστῶν διαθεσίμων τῆς Ἑταιρείας συνεποσώθη κατὰ 21 Δεκεμβρίου 1938 εἰς Δραχμ. 131.209.— συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος κατατεθειμένων.

Εἰς ἄλλας σελίδας τοῦ παρόντος τόμου δημοσιεύομεν τὸν Γενικὸν Ἰσολογισμόν τῆς Ἑταιρείας μας διὰ τὸ λήξαν ἔτος 1938.

Αὐτά, φίλοι ἑταῖροι, εἶναι τὰ ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν κατὰ τὸ 1938 πεπραγμένα. Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ περιαντολογήσωμεν, λέγομεν ἀπλῶς ὅτι τὸ Δ. Συμβούλιον ἔπραξε πᾶν ὅ,τι ἔκρινεν ἐπιβαλλόμενον πρὸς προαγωγὴν τοῦ τε ἐπιστημονικοῦ καὶ ἐκλαϊκευτικοῦ προγράμματος ὡς καὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς φίλης Ἑταιρείας, ἧς τὸ ἔργον εὐτυχῶς ὅλον ἐν προάγειται ἐκτιμώμενον λίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου τοῦ τε ἡμεδαποῦ καὶ τοῦ ἄλλοδαποῦ.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ

**ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΒΥΖΑΝ-
ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 1 ΙΑΝΟΥΑ-**

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ	ΔΡΑΧ.
<i>Ταμείον</i>	
Μετρητά υπόλοιπον κατά την 31 12 1938	20.830.—
<i>*Εθνική Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.</i>	
Λ]σμός Καταθέσεων εἰς ὄφιν	
Ἐπίλοιπον κατά την 31 12 1938	110.379.—
<i>Χρεώγραφα.</i>	
Τὰ φυλασσόμενα παρὰ τῇ Ἐθν. Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος	2.040.—
<i>*Ἐπετηρίδες.</i>	
Ἄξια διαθέσιμων Σωμάτων Ἐπετηρίδων κλπ. Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν	307.000.—
<i>Λευκώματα.</i>	
Ἄξια Λευκωμάτων τῆς Ἐταιρείας	34.000.—
<i>Σήματα Ἐταιρείας.</i>	
Ἄξια διαθέσιμων Σημάτων (κονκάρδες)	500.—
<i>"Ἐπιπλα γραφείων . . . . .</i>	5.500.—
<i>Βιβλιοθήκη.</i>	
Διάφορα Συγγράμματα (ὀνομαστικὴ ἀξία) Δρχ. 57.115.—	
Μείον μερικῆς ἀποσβέσεως . . . » 7.115.—	50.000.—
<i>*Υλικά διάφορα.</i>	
Τσιγγογραφήματα (Clichés), πλάκες κλπ. » 24.437.50	
Μείον μερικῆς ἀποσβέσεως . . . » 8.437.50	16.000.—
	546.249.—
ΕΞΟΔΑ (Δοῦναι)	ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΜΕΡΙΔΙΟΣ
<i>Γενικά έξοδα Διαχειρίσεως.</i>	
Μισθοὶ καὶ Ἀμοιβαὶ . . . . . Δρχ. 32.350.—	
Ἐντυπα καὶ Γραφικὴ ὕλη . . . . . » 7.726.—	
Διάφορα έξοδα . . . . . » 10.519.50	50.595.50
<i>Προμήθειαι :</i> Ποσὰ πληρωθέντα δι' εἰσπρακτικὰ συνδρομῶν κλπ.	8.110.—
<i>*Αποσβέσεις:</i> Μερικὴ ἀπόσβεσις ἐπὶ ἀξίας τσιγγογραφημάτων κλπ.	8.437.50
Μερικὴ ἀπόσβεσις Βιβλιοθήκης	7.115.—
Μερικὴ ἀπόσβεσις ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν διαθέσιμων τόμων Ἐπετηρίδων, συνυπολογιζομένης καὶ τῆς ἀξίας τῶν δωρηθέντων εἰς διαφόρους	30.000.—
	104.258.—
Μεταφερόμενα πρὸς ἐπαύξησιν τοῦ Κεφαλαίου . . .	100.000.—
Ἐπίλοιπον Λ]σμοῦ Κέρδη καὶ Ζημίαι εἰς Νέον . . .	146.249.—
	350.507.—

ΤΙΝΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΡΙΟΥ 1938 ΜΕΧΡΙ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1938

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ	
<i>Κεφάλαιον.</i>	
Τὸ σχηματισθὲν κεφάλαιον ὡς οἱ προηγούμενοι Ἰσολογισμοὶ	300.000.—
Μεταφερόμενα πρὸς ἐπαύξησιν	100.000.—
	400.000.—
<i>Κέρδη καὶ Ζημίαι.</i>	
Ἐπίλοιπον ἀφιέμενον εἰς νέον	146.249 —
	546.249.—

“ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ,,

ΕΣΟΔΑ (Λαβεῖν)

Εισπράξεις ἐκ Συνδρομῶν	35.276.—
» » Δωρεῶν	147.821.—
Τόκοι ἐκ καταθέσεων κλπ.	2.020.—
Διαφοραὶ ἐκ πωλήσεων τόμων Ἐπετηρίδων κλπ.	15.841.—
Ἐκ πωλήσεων Λευκωμάτων	1.707.—
» » Σημάτων	300.—
Ἐπίλοιπον προηγουμένης χρήσεως 1937	147.542 —
	546.507

Ἀθῆναι τῇ 15 Ἰανουαρίου 1939

Ὁ Ταμίας
ΒΑΣ. Π. ΛΑΜΠΙΚΗΣ

Ὁ ἐπὶ τοῦ Λογιστικοῦ
Θ. Γ. ΓΑΛΑΝΗΣ